

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 26423

гр. София, 05.08.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
закрито заседание на 05.08.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

като разглежда дело номер **2329** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК във връзка с § 2 ДР на ДОПК.

Образувано е по молба от 16.07.2025г., подадена от жалбоподателя по делото чрез адв. М., с искане за изменение в частта за разноските на Решение № 23891 от 10.07.2025г., постановено по адм.дело № 2329/2025г. на АССГ, с което съдът осъжда Държавен фонд "Земеделие" – [населено място], да заплати на „ПЛАМАГРО“ ООД, ЕИК:[ЕИК] направените по делото разноски в размер на 1050 лева.

Твърди се, че присъденото адвокатско възнаграждение е следвало да бъде определено в общ размер на 8 700 лв., вместо присъденото в размер на 1000 лв., като се вземе предвид размерът на претенцията по жалбата от 101695,65лв., съобразен с предвидените по чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/09.07.2004г. минимални размери. В жалбата се сочи, че кантората се намира във В. и в периода на разглеждане на делото пътят по основния маршрут М. и Б. бил затворен за ремонт, което налагало ползването на обходен маршрут и времето за път на практика отнемало цял ден. От общо три проведени заседания процесуалният представител на жалбоподателя се е явил на две от тях, изготвил жалба и правил доказателствени искания, с което счита че е защитил пълноценно интереса на доверителя си, като е получил съответното възнаграждение. Счита, че в настоящия случай определения хонорар е пазарния такъв, като водещ критерий е материалния интерес и никой уважаващ себе си адвокат няма да води дело за 1 000лв. с материален интерес от 101 695,65лв.

Препис от молбата е изпратен на ответника по делото, като му е предоставена възможност за отговор в 7-дневен срок, който счита същата за неоснователна. Позицията се на решение от 25.01.2024г. по дело С-438/2022г. на СЕС, като счита, че с намаляването на възнаграждението, за което ответника следва да носи отговорност, съгласно изхода на спора, не ограничава жалбоподателя да сключи договор за правна защита и съдействие в размер, какъвто той прецени, какъвто е настоящия случай.

Молбата е допустима съгласно чл. 248, ал. 1 от ГПК, но по същество е неоснователна по следните съображения:

С горепосоченото решение, съдът е отменил Уведомително писмо с изх. № 02-220-2600/1318 от 15.11.2024г. на заместник изпълнителен директор на ДФ "Земеделие" и е изпратил преписката на заместник изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие" – [населено място], за ново произнасяне съобразно дадените указания в мотивите към решението, по тълкуване и прилагане на закона.

С оглед направеното искане от страна на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски по производството, съдът е присъдил такива на основание чл.143, ал. 1 от АПК, като е преценил неговия размер предвид тълкуванията, дадени с Решение на Съда на ЕС от 25 януари 2024 г. по дело C-438/22 . В тази връзка съдът е съобразил, че посочените в Наредба № 1 от 9.7.2024г. размери на адвокатските възнаграждения, могат да служат единствено като ориентир при определяне на възнагражденията, но без да са обвързващи за съда, като същите подлежат на преценка с оглед вида на правния спор и съществуващия материален или нематериален интерес, вида и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото. За неоснователен съдът намира аргумента на жалбоподателя, че водещ критерий остава материалния интерес по делото. Съобразявайки се с посочените обстоятелства, съдът е мотивирал и редуцирал претендираното възнаграждение до присъдения размер. В молбата не се излагат конкретни твърдения и доказателства, водещи до друг извод.

В допълнение следва да се посочи, че в съответствие с цитираното Решение на СЕС по дело по дело C-438/22 в практиката си Върховният административен съд приема, че когато адвокатското възнаграждение е прекомерно с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото и не съответства на осъществената от адвоката правна защита, съдът може да присъди на възнаграждение в по-нисък от минималния размер установен в Наредба № 1/09.07.2004г.

От данните по делото е видно, че процесуалната активност на представителя на жалбоподателя се изразява в следното: 2. Изготвяне на жалба от една страница 2. Явяване в първото по делото заседание на 14.04.2025г. /л.77 от делото/, като е заявено, че се поддържа жалбата, да се приемат представените с преписката доказателства, не са налице искания за нови доказателства, прави се възражение срещу искането на ответника за допускане на експертиза, като счита, че отговорите се съдържат в административната преписка; 3. Депозиране на молба от 19.05.2025г. да не бъде даден ход на делото, с оглед липсата на изготвена експертиза и отлагане на делото за друга дата. 4. Явяване в съдебно заседание на 23.06.2025г., когато е прието заключението по допуснатата експертиза с въпроси на адв. М. към вещото лице относно причината за недопустимост на площите, като пледоарията по същество се изразява в две съображения. Първото е, че писмото не е мотивирано и второто е, че в следствие на възникнал пожар на по-късен етап, ДФЗ приема площите са недопустими, иска се присъждане на разноски.

Изложеното обосновава извод, че обемът на извършената дейност от процесуалния представител на жалбоподателя се изразява в депозиране на кратка жалба от страница, две явявания по делото, депозирана на списък с разноски, договор за оказана защита и съдействие и разписка за платени в брой 8 700лв. като възнаграждение по договора. Липсва проявена активност по събиране на доказателства, като на практика липсва и пледоария по съществото на спора, което е една от основните функции на процесуалния представител на страната.

Изложеното налага извод за това, че обемът на действително предоставената от пълномощника на жалбоподателя правна защита, както и липсата на фактическа и правна сложност на спора не обосновава присъждане на адвокатско възнаграждение в пълен размер, каквито доводи са развити в молбата. Останалите изложени в молбата доводи са неотнормирани към обема на действително предоставената правна помощ.

С оглед на изложеното настоящата инстанция намира, че претендираното възнаграждение от 8

700лв. е прекомерно с оглед вида и обема на извършената защита от процесуалния представител на жалбоподателя, както и липсата на фактическа и правна сложност на спора, поради което присъденото такова от 1 000лв. намира за справедливо и обосновано.

С оглед изложеното, искането по чл.248, ал.1 ГПК като неоснователно следва да бъде оставено без уважение.

Водим от горното и на основание чл.248 ГПК, Административен съд София град, 17-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ молбата на „ПЛАМАГРО“ ООД чрез адв. М. за изменение в частта за разноските на Решение № 23891 от 10.07.2025г., постановено по адм.дело № 2329/2025г. на АССГ, с което съдът осъжда осъжда Държавен фонд "Земеделие" – [населено място], да заплати на „ПЛАМАГРО“ ООД, ЕИК:[ЕИК] направените по делото разноски в размер на 1050 лева.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: